

GAZETA HÂRTIBACIULUI

PUBLICAȚIE LUNARĂ A ASOCIAȚIEI „VALEA HÂRTIBACIULUI” ÎN COLABORARE CU PRIMĂRIA ORAȘULUI AGNITA

„Și care va vrea să fie întâi între voi, să fie tuturor slugă” Marcu, 10.44

NUMĂRUL 87, AUGUST 2013

APARE LA AGNITA - PREȚ: 1 LEU

Din SUMAR

Ouăle de Săsăuș te obligă să faci paradă cu mămăligă

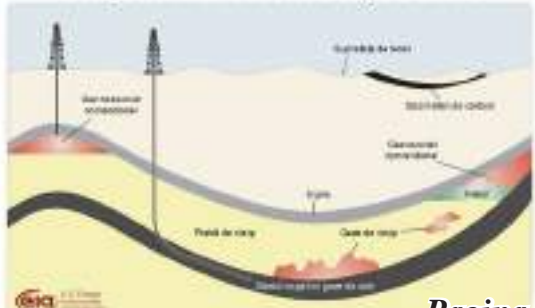
Pagina 2

CINE A FOST MICHAEL BARNER?

Pagina 3

Gaze de șist sau nu?

Geologie schematică a resurselor de gaze naturale

Pagina 4

ORTODOXIA PE VALEA HÂRTIBACIULUI

Paginile 5-6

FOLCLOR

Cules de prof. Mircea Drăgan – Noiștețeanu
Pagina 7

Cine are “grijă” de mocănița noastră?

Pagina 8

ARTĂ PLASTICĂ ȘI MUZICĂ LA AGNITA

I Bârsan

Reveniți pe meleagurile natale pentru a-l comemora pe artistul Michael Barner, sașii agnițeni au dorit să completeze evenimentul cu un concert de muzică corală, susținut în biserica evanghelică de corul...din Heidelberg Germania și de corul „Sfântul Nicolae” din Agnita.

A fost un concert minunat, bine primit de un public numeros care a umput vechea biserică.

Cei prezenți au fost salutați de preotul Boltres Reinhardt care și-a exprimat bucuria de a avea în biserică un public atât de numeros și dornic de a participa la un moment cultural deosebit.

Concertul a fost deschis de corul „Sfântul Nicolae” din Agnita dirijat de prof Doru Nițescu, care a interpretat o suită de cântece religioase, încheind cu „Mulți ani trăiască” urare adresată musafirilor.

Apoi în fața altarului a urcat corul „Siebenbürgische Kantorei” dirijat de Ilse Maria Reich care a încântat publicul cu un potpuriu de cântece religioase și laice, aparținând unor compozitori clasici dar și colinde tradiționale românești (La Viflaem colo-n jos).

După concert participanții au fost invitați la restaurantul „La Prut” unde emoțiile au fost accentuate de regăsirea amintirilor comune despre oameni și evenimente dintr-o perioadă în

care munceau și își petreceau timpul liber împreună. Așa că, la provocarea profesorului Doru Nițescu, celor două coruri le-a fost ușor să cânte împreună „De-ar fi mândra-n deal la cruce” și alte cântece de petrecere pe care foștii agnițeni nu le-au uitat.

A doua zi a avut loc vernisajul expoziției cu lucrările pictorului agnițean Michael Barner, eveniment organizat de HOG Agnetheln (Asociația agnițenilor din Germania) prin Helga Lutsch, Muzeul de istorie Valea Hârtibaciului prin Mihaela Nevodar și Siebenbürgisches Museum Gundelsheim (Muzeul transilvănean Gundelsheim) prin dr. Irmgard Sedler.

Expoziția de la Agnita este începutul unei serii de activități menite să prezinte valoarea unui mare artist, ale cărui opere sunt prea puțin cunoscute. De la doamna Helga Lutsch, inițiatorea acestor evenimente, am aflat că expoziții cu lucrările pictorului agnițean vor fi deschise în 2014 la Sibiu și în Germania. Concomitent se caută și alte lucrări ale lui Michael Barner, aflate la agnițenii din Germania ori prin alte colecții din Europa.

Până acum sunt cunoscute 234 de lucrări, picturi și desene, semnate de Michael Barner, din care 130 se află la muzeul din Agnita.

Despre viața și opera artistului agnițean, născut la Agnita în 1881 și decedat la Mediaș în 1961, a vorbit doamna Irmgard Sedler directorul Muzeului de Artă Contemporană din Kornwestheim Stuttgart spunând printre altele că „Veți putea intra în dialog, în această expoziție, cu imagini ale unor peisaje vizionare – colinele Văii Hârtibaciului ori panoramele emblematiche ale orașului Agnita- prezentate într-o viziune de cromatică vie, optimistă, intensiv emoțională. Roșul și galbenul în care sunt scâldate lanurile de grâu impresionează deopotrivă cu peisajele maronii, cu atmosfera de semi-umbră enigmatică a interiorului de lăcaș sfânt ori cu pitorescul unei scene cu căruțe țigănești”.

La vernisajul expoziției au luat parte consulul general al Germaniei la Sibiu Thomas Gerlac și primarul orașului Agnita Ioan Dragoman care au apreciat importanța acestui eveniment și le-au felicitat pe organizatoarele expoziției.

Muzeografa Mihaela Nevodar a mulțumit Consiliului Local și Primăriei Agnita pentru sprijinul acordat la realizarea și prezentarea expoziției care va putea fi vizitată până în 21 decembrie.

Proiectul de informatică aplicată “I can do IT”

Sursa : BBC News

La vârsta la care alți bunici își plimbă nepotii prin parc și își caută de lucru cu andreele, grupuri de pensionari agnițeni și-au depășit “temerile” și vor să învețe cum se folosește calculatorul. Puțini dintre seniori însă, au avut parte și de un “instructaj” al folosirii PC-ului.

Pentru că și-au dat seama de faptul că deși dețin logistica, pensionarii comunică greu, pe internet cu copiii plecați în străinătate, în activitățile centrului CASEI SENIORILOR a fost implementat un curs special dedicate seniorilor.

Cu toate că abia pot mișca mouse-ul, grupurile de pensionari, care urmează cursul de operare pe calculator la CASA SENIORILOR AGNITA, au mari speranțe și vor ca într-un viitor nu prea îndepărtat să deprindă cum se utilizează Yahoo messenger, cum să încarcă poze în Facebook, sau cum se

utilizează motorul de cautare Google pentru accesarea informațiilor.

Cursul de inițiere în operarea calculatorului este organizat în cadrul programului “I can do IT” susținut de CRACANEL GERARD angajat al centrului de zi CASA SENIORILOR și sunt desfășurate cu grupurile de seniori programate în săptămâna respectivă la centru de zi.

CERCETARE ÎN DOMENIU

O echipa a Universitatii din Los Angeles, California, a descoperit recent că navigatul pe Internet duce la creșterea nivelului inteligenței îndeosebi în cazul persoanelor de vârstă medie și înaintată.

Cercetatorii înclină să creadă că folosirea zilnică a Internetului de către persoane în etate contrabalansează până la un punct efectele degradării biologice ale creierului odată cu înaintarea în vârstă și instalarea stării de senilitate. Studiul complet a fost publicat în

numarul curent al American Journal of Geriatric Psychiatry.

Acest experiment se bazează pe observarea detaliată a 24 de voluntari cu vârste cuprinse între 55-76 ani, jumătate dintre aceștia folosind Internetul în fiecare zi, ceilalți intrând foarte rar în această rețea.

“Rezultatele studiului sunt surprinzătoare. Se pare că folosirea Internetului duce la diminuarea depresiilor care sunt un fenomen obișnuit la oamenii în vârstă, deschide noi orizonturi de cunoaștere și stimulează curiozitatea. Până la urmă tehnologia modernă din spatele navigării pe Internet are efecte psihologice și beneficii reale pentru persoanele de vârstă medie și înaintată. Astfel am mai putut observa intensificări ale activității creierului, ceace duce la exersarea și îmbunătățirea funcțiilor creierului” afirma profesorul Gary Small, conducătorul echipei de cercetători.

De la Poliție ...

În ciuda numeroaselor controale și acțiuni preventive efectuate de polițiștii din cadrul Poliției Rutiere Agnita, în urma cărora au fost aplicate numeroase sancțiuni, au loc evenimente rutiere grave. Acestea arată nu doar lipsa de interes a participanților la trafic vis-a-vis de legislația rutieră dar și față de sănătatea și viețile vecinilor și cunoscuților, sau chiar a prietenilor.

Ca urmare a controalelor și acțiunilor preventive pe linie de circulație, au fost depistați N.N. de 30 de ani din Chirpăr, care conducea un moped neînmatriculat și fără să posede permis de conducere; T.R. de 23 de ani din Pelișor care conducea o motocicletă neînmatriculată și fără a poseda permis de conducere; B.R.L. de 36 de ani din Coveș care conducea un tractor neînmatriculat și fără să posede permis de conducere sau S.P. din Hosman care conducea un tractor neînmatriculat. Au mai fost depistați F.A.I. de 24 de ani din Agnita care conducea un autoturism proprietate personală având o îmbibație alcoolică de 0,54 mg/l în aerul respirat precum și C.G.D. de 28 de ani din Alțina care având o îmbibație alcoolică de 1,02 mg/l în aerul respirat, în timp ce conducea autoturismul proprietate personală, a pierdut controlul volanului și a intrat în șanțul de pe marginea drumului.

A fost începutul unor evenimente rutiere din ce în ce mai grave. Pe raza comunei Iacobi, O.F. cetățean maghiar, conducând o motocicletă a încercat să evite o groapă din carosabil, a pierdut controlul și s-a răsturnat. În urma căzăturii motociclistul s-a ales cu fractură de femur. La ieșirea din orașul Agnita spre Ruja C.L. de 48 de ani din Agnita, fiind sub influența alcoolului la volanul unui autoturism Audi, a pătruns pe contrasens și a lovit frontal autoturismul BMW condus de S.S. cetățean german. În urma coliziunii amândoi șoferii precum și un pasager aflat în BMW s-au ales cu vătămări minime. M.C. de 21 de ani din Sibiu, conducând un autoturism VW Golf dinspre Sibiu spre Agnita, aproape de intrarea în Nocrich a pierdut controlul volanului și a intrat într-un cap de pod. Șoferul și pasagerul din dreapta s-au ales cu răni grave iar autoturismul a fost distrus în proporție de 80%. Aceste evenimente au culminat cu accidentul de pe raza comunei Birghiș, în care un tânăr șofer, aflat sub influența alcoolului, a condus un autovehicul în care se mai aflau alte 7 persoane. Datorită alcoolului precum și a înghesuiei din vehicul, șoferul a pierdut controlul volanului, a rulat prin șanțul de pe marginea drumului și a lovit un cap de pod. În urma impactului șoferul a decedat iar restul pasagerilor au fost grav răniți.

O altă serie de evenimente cu care s-au confruntat polițiștii în această perioadă au fost incendiile. T.G. din Agnita a dat foc vegetației ierboase de pe arătura proprie dar focul s-a extins spre curtea S.C. Vicla provocând pagube minore. În Alțina, la ieșire spre Agnita, datorită unui scurt-circuit la instalația electrică, remorca unui TIR a luat foc, fiind distrusă în proporție de 90%, pagubele fiind estimate la 100.000 euro. La o stană de lângă Săsăuș, B.T. de 17 ani persoană cunoscută cu probleme psihice, a incendiat niște baloți de paie. Focul s-a extins, a omorât un asin și a distrus 90.000 tone de fân și alte bunuri în valoare de circa 50.000 lei. La Merghindeal, pe un pășunat aparținând de poligonul Cincu, datorită unor probleme la sistemul de evacuare a gazelor a luat foc remorca unui tractor. Au ars aproape 3.000 kg de fân în valoare de 14.000 lei. Nu putem încheia fără să vă reamintim necesitatea protejării imobilelor nelocuite sau locuite doar temporar, deoarece polițiștii s-au confruntat din nou cu cazuri de spargeri în asemenea imobile. Astfel, la Vecerd, dintr-un imobil nelocuit au fost sustrate obiecte de mică valoare prin forțarea ușii de acces în locuință iar la Țichindeal, din camera unei case temporar nelocuite, au fost sustrate 25 de bare metalice în valoare de 4.500 de lei. Acestea sunt doar o parte din evenimentele cu care se confruntă polițiștii de pe Valea Hîrtibaciului, în efortul lor de a vă dovedi că sunt ...

... *meru alături de dumneavoastră*

PREOTUL-ROMANCIER SAS ȘI DRAGOSTEA LUI DE PATRIE: ROMÂNIA

Cea mai veche și frumoasă casă de locuit, dar și gospodărie săsească bine rânduită, din Transilvania, par a fi de departe cele care aparțin, de trei secole, Parohiei Evanghelice a așezării sibiene Roșia. Localitate situată în Podișul Văii Hârtibaciului, nu departe de șoseaua ce leagă Agnita de Sibiu, având în vecinătatea ei satul Daia și comuna Vurpăr.

La Roșia și-a găsit rostul în viață și liniștea sufletească preotul-romancier sas EGINALD SCHLATTNER. El predică din altarul Bisericii evanghelice și scrie cărți în limba germană, precum și scenarii de filme. Când a venit în Roșia sibiană, acum 34 de ani, în Parohia Evanghelică erau aproape 700 de credincioși, iar în sat școli și grădinițe pline de copii români, sași și țigani; un cămin cultural de toată frumusețea; câmpurile erau pline cu culturi agricole de tot felul; casele, curțile și gospodăriile bine rânduite; dealurile acoperite de vii și livezi; pe pășuni pășteau sute de vaci și bivoli; stânele aveau mii de oi; iar în curțile oamenilor cai dolofani, boi și căruțe; teascuri de ulei în șuri și butoaie cu vin și cu țuică în pivnițe; ateliere cu meșteri dogari și fierari; ferme bogate la CAP și la IAS. Oamenii satului lucrau pământul și creșteau animale, dar făceau și naveta în industrie și în cooperatia meșteșugărească a așezărilor mai apropiate precum Sibiu, Cislădie, Tâlmăciu, Mârșa, Avrig, Agnita, Copșa Mică și Mediaș. Din agricultura agonisau bucate, iar din naveta la oraș banii necesari târguierilor zilnice. Românii și sașii învățau unii de la alții cum să fie buni gospodari și oameni de omenie. Acum, din toate câte au fost, n-a rămas mai-nimic. Sașii s-au dus în străinătăți, purtând cu ei greaua povară sufletească a dorului după iarba verde de acasă, după ulițele și hotarul satului, după biserica botezurilor și cununilor, după cimitirul în care se odihnesc înaintașii lor, după Transilvania, după

cântecele, jocurile populare și graiul românesc. Am văzut și eu, având soție săsoaică, că le este atât de dor de sat și de meleagurile transilvane încât, atunci când vin în vizită, plâng în suspine, pe furie. Acum, din numeroșii locuitori sași ai comunei Roșia au mai rămas doar trei-patru. Și aceștia atât de bătrâni încât au fost nevoiți să renunțe a mai urca micul deal al bisericii evanghelice. Așa că părintele-paroh slujește și se roagă singur la Dumnezeu. Dar și pentru foștii lui consăteni rătăciți prin țări străine.

- „Puteau să rămână mult și bine în satul lor și în România, țara lor natală ! Suntem în aceste locuri de mai bine de opt secole. Consătenii noștri români și țigani nu ne-au dat afară nici după ce Germania a fost învinsă în cele două Războaie Mondiale și nici după 90.”

Este una dintre mărturisirile sincere ale bătrânului preot, autor de cărți scrise în germană și traduse în limbile română,

engleză, franceză, spaniolă și italiană. Pe unele, împreună cu regizorul român Radu Gabrea, transformându-le în scenariu de filme artistice, precum: „Mănușile roșii”, „Pianul în ceață” și „Cocoșul decapitat”.

Fiind un fel de „Ambasador Onorific” al României în lume, preotul evanghelic Schlattner, din așezarea sibiană Roșia, spune că nu-i român, ci sas, însă cetățean român; că România este patria lui și când vede steagul roșu, galben și albastru i se umple inima de bucurie. Și mai spune acest preot-romancier sas, fost deținut politic, încă ceva, și anume: „Dacă eu am putut să scriu trei cărți, aceasta o datorez patriei mele România care niciodată, nici sub Ceaușescu, nici când eram în război, nu mi-a interzis limba maternă, nici acasă, nici pe stradă, nici la școală!”

Ioan Vulcan-Agrișeanul

Ouăle de Săsăuș te obligă să faci paparadă cu mămăligă

Sinionu lu' Căzîlă, a dezvoltat în casa părintească din Săsăuș (la nr. 64, pe Ulița din Sus) o mică afacere de familie. Nu l-a ajutat nimeni deși a bătut la toate ușile. Având fiica medic veterinar în Brașov, încă de la început, s-a orientat pentru crearea unei ferme de găini cu creștere în sistem tradițional (cu găini care produc ouă marcate cu cifra 1 - foarte rare în magazinele din România).

Nu a reușit, deși a încercat să acceseze măsura 141, pe care se poate primi max. 7500 euro (în 5 ani) o investiție care este foarte mare și cu cerințe imposibile de îndeplinit la suma alocată. Iar, pe măsura 121 unde se pot accesa max. 40.000 euro, trebuie să crești 600 de găini, o fermă de acest tip neputându-se

dezvolta în intravilanul localității Săsăuș (în localitate agenția de mediu dând aviz doar pentru 400 de găini). Visul său a fost construirea unei ferme tradiționale și eficiente, astfel încât cel puțin 100 de familii să se hrănească sănătos.

Acum crește peste 300 de găini, toate ouătoare, frumoase și visătoare.

Universul găinilor este mirific, cei doi cocoși fiind adevărați gentlemen înnașcuți. Ambii cocoși nu mănâncă până nu-și cheamă haremul și sunt foarte politicoși invitând doamnelor găini la culcare, fiind ultimii la mâncare și ultimii la culcare. Lumea zice că la câte găini sunt, toți cocoșii satului le dau târcoale. Dar cei doi cocoși își fac datoria, ei fiind stăpânii locului. Cert este că în grădină și-n în șura gospodăriei mișună galinacele în mediul lor natural, fără concentrate, hrănindu-se cu porumb și grâu, pentru că semințele de floarea soarelui sunt cam scumpe pentru buzunarele stăpânului. În fiecare după masă găinile încheie ouatul în jurul orei 16,00, după care Sinionu adună ouăle din cuibarele împrăștiate peste tot, în spațiul gospodăriei. O gospodărie vie, plină de viață, într-un veșnic ciripit de păsări de curte.

Nu mor puii când vor alții.

Sinion, născut în Săsăuș în urmă cu 58 de ani, a revenit acasă după cinci decenii, îndrăgostit de meleagurile natale și casa părintească. De Ziua Laptelui, la standul lui Sinion puteți lua ouă de o zi, proaspete, dar și produse din ouă propunându-și să prezinte câteva preparate tradiționale din ouă și lapte: paparadă cu mămăligă, tort de zahăr ars, lapte de pasăre și checuri făcute ca la mama acasă!

Portița casei din Săsăuș nr. 64 este deschisă pentru toți cei care iubesc găinile și doresc ouă proaspete!

Informații suplimentare la tel: 0766 657672 – Sinionu lu' Căzîlă

Argument

Expoziția „Ritmul Sensibilității, Mihail Barner, personalitate a culturii din Agnita” dorește să aducă o mică contribuție la cercetarea personalității culturale transilvănene a lui Michael Barner, promovarea și punerea în valoare a patrimoniului muzeal local, reprezentând totodată principala formă de manifestare culturală educativă a muzeului.

În perioada 2011-2012, în calitate de muzeograf, am desfășurat o documentare pentru realizarea unei expoziții temporare de promovare. Parcurgând bibliografia de profil am constatat că sunt foarte puține date cu privire la promovarea personalității lui M. Barner. Erhard Endree, Helga Lutsch, Zedler... a încercat o analiză a lucrărilor lui M. Barner. Informațiile cu privire la începuturile sale în artă le găsim în presa scrisă, Agnethler Blatt.

Alegerea analizei operelor lui Barner am făcut-o din mai multe motive. Am avut acces la baza de date a Arhivei Bibliotecii de documentare a Muzeului de Istorie „Valea Hârtibaciului” Agnita. Studiind lucrările lui am făcut o clasificare a lor în cadrul expoziției mai sus amintite. Cel mai important motiv îl constituie însă faptul că este vorba de un pictor, compozitor și poet al localității Agnita, sas, care a scris în mai multe limbi, germană, română chiar a învățat și limba țigănească. A expus în Paris, Roma, Budapesta,

Noutatea acestei expoziții constă în interculturalitate, sensibilitate care constituie o formă de comunicare a unor informații complexe utilizând ca mijloc de comunicare expunerea ordonată a obiectelor și imaginilor.

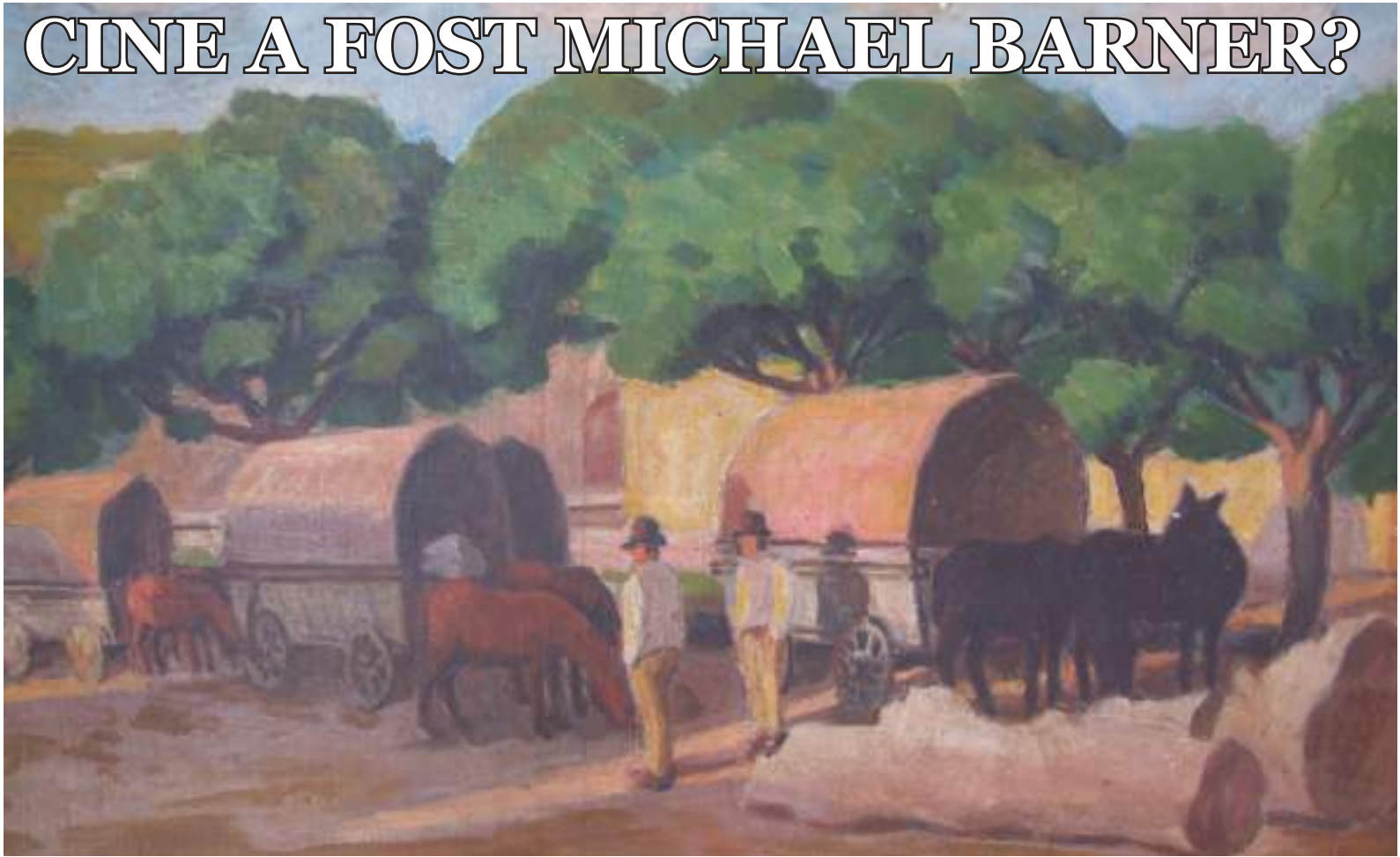
Titlul expoziției a fost inspirat de complexitatea și sensibilitatea personalității lui Michael Barner; pictor, compozitor, poet agnițean.

Așa cum Viena, Parisul, Roma, dădea trendul în toate aspectele vieții sociale, sigur și arta din Transilvania era influențată și racordată la arta europeană.

Doresc să adresez mulțumiri d-nei Helga Lutsch și d-nei Irmgard Sedler din Germania, Consiliului Local Agnita și d-lui primar Ioan Dragoman pentru îndrumarea și sprijinul acordat în realizarea acestei expoziții.

Mihaela Nevodar

CINE A FOST MICHAEL BARNER?

Cine a fost acest Michael Barner, pe care conștiința colectivă la uitat ignorându-i opera, ale cărei valențe de tezaur artistic au biruit de mult efemerul?

Cine a fost deci acest Michael Barner, de care doar agnițenii în vârstă își mai amintesc iar când o fac, transmit spre generația tânără doar imaginea unei persoane „cam dusă cu sorcova”, de al căru fel de a fi se leagă multe anecdote și legende.

Michael Barner s-a născut în 1881 într-o familie de onești meseriași, pantofari, stabiliți la Agnita venind din satul Movile. Viața familiei Barner se desfășura onest și decent în societatea rânduită de percepțiile unei morale creștine protestante, departe de orice fast, cumpătată material și fără experiența oricărui fenomen artistic. N-aveau cum să-și înțeleagă fiul, care în anii devenirii lui artistice „umbla prin lume” studiind marile colecții artistice. Acesta avea să mărturisească mai târziu „Ai mei au trăit modest. Dacă ai mâncat bine la amiază acasă, n-aveai de ce să umbli prin crășmă. El, tata, spunea că ar fi purtat odată o coroană o săptămână întreagă prin bucurare iar duminică încă tot n-o cheltuise.

Cu toate acestea, familia și-a sprijinit fiul, când descoperindu-i-

se talentul și dotarea intelectuală deosebită, a părăsit școala primară fiind trimis mai întâi la școala maghiară comercială din Făgăraș și mai la urmă la Brașov. După absolvirea Școlii Medii de Comerț, în 1900 tânărul Barner va pleca la Budapesta, găsindu-și un post de funcționar bine cotat. Talentul și chemarea spre artă îi aduce o bursă de studii la Academia de artă din Budapesta, pe care o absolvă cu rezultate remarcabile.

Din această perioadă datează autoportretul expus în colecție de grafică, una din cele mai bune lucrări de tinere, care a fost expus prima dată în 1905 la Sibiu la prima expoziție de pictori transilvăneni organizată de Asociația Sebastian Hans.

Lucrarea, cu uoare reminescențe romantice ne prezintă un tânăr plin de vigoare, a cărui privire trece dincolo de cel ce privește tabloul, spre orizonturile unui viitor optimist. Starea de spirit pe care o degajează portretul - vigoarea tinereții dublată de o profunzime a trăirii lăuntrice, fixată atât de bine cu cărbunele pe hârtie, trădează o maturitate artistică neașteptată la un tânăr care deabia împlinise 22 de ani.

Michael Barner nu și-ar fi putut desăvârși forma artistică de

pictor fără ajutorul lui Johan Brenner, maistru croitor la Agnita. Ar merita un studiu separat această prietenie între doi bărbați, dintre care unul „Brenner a avut multă cheltuială financiară și asta ani de-a rândul, înlesnindu-i lui Michael Barner peregrinările prin Europa. Mai mult - Johan (Hans) Brenner a fost inițiatorul unui Comitet de susținere care i-a finanțat tânărului artist o călătorie de studii care l-a dus pe Michael Barner pe un traseu cultural și de studii prin Ungaria și Austria, spre Bavaria și Franța și în cele din urmă în Roma, unde își va perfecția cunoștințele în structura corpului uman.

Scrisorile și notele de călătorie ale lui Misch Barner sunt astăzi pentru noi o sursă importantă de documentare. Ele ne-au fost puse la dispoziție pentru studii de doamna și colega noastră Mihaela Nevodar și de doamna Helga Lutsch, care din 2010 își dedică o mare și importantă parte a muncii ei de cercetare, vieții și operei lui Misch Barner. Eu personal le sunt mult îndatorată în acest sens și aș dori mult să le mulțumesc pentru acest sprijin substanțial.

Deci, mărturiile lui Barner, ni-l arată ca pe un om cu o mare putere de discernământ în de-a dezvoltării

artei. Îl apreciază pe Auguste Rodin și pe Giovanni Segantini, pictorul Alpilor, uitat și el de lume și redescoperit abia acum un secol și jumătate.

Începând cu anul 1904 și până în 1918 Barner frecventează asiduu Colonia artistică de la Baia Mare. Aici își regăsește colegii de altă dată de la Budapesta, prietenii cu care se întâlnise și în călătoriile sale europene la Amsterdam și Paris.

Spiritul înnoitor al artei de la Școala liberă baimăreană îl inspiră pe artistul nostru în direcția picturii peisagiste plen-air - în aer liber. Anul 1907, an de success pentru Barner, realizându-i-se acum în țară prima sa expoziție personală, marchează totodată o nouă etapă în creația sa: înclinația spre culoare și peisaj. Din păcate și începe totodată să neglijeze portretul.

Ceea ce fusese până acum linia pentru Barner, devine de acum încolo culoarea. Culoarea vie, de factură și interpretare fauvistă în tradiția lui Matisse și Piet Mondrian, devine de pe acum limbajul prin care Michael Barner își va articula emoțiile, energia și ritmul simțirii. Culoarea cu nuanțe cromatice vii și chiar sălbatice va fi mediul spre prezentarea spațiului, a luminii, a mișcării.

Dr Irmgard Sedler

Michael Barner

În anii 1960, custodele de pe atunci al Muzeului Valea Hârtibaciului din Agnita, Erhard Andree a transferat o parte semnificativă a moștenirii lăsate de pictorul Michael Barner din proprietatea familiei în muzeu.

El enumera „32 picturi în ulei, 21 acuarelle, 45 desene în carbune, 41 desene în creion (în maniera/stil creion argint)”. Acestea li se adaugă un ansamblu consistent de texte literare în toate limbile transilvănene, însemnări autobiografice precum și preluări/prelucrări în ungară, germană și română de texte populare țigănești.

Toate acestea indică multiplele valențe ale talentului unui

suflet de artist, care nu a dorit a se sustrage pe tot parcursul vieții de dificultățile materiale/financiare ale unei vieți libere de artist, de asemenea din limitele date de proveniența sa mic-burgheză, respectiv din mediul social în care trăia. „Doresc ca ei (parinții) să se bucure măcar puțin de mine și de faptul că sunt pictor. Nu îmi doresc nimic mai cu ardoare, decât acea clipă în care meseria mea și operele mele viitoare le va oferi aceeași bucurie pe care o resimt eu, pentru că aceasta reprezintă pe deplin bucuria vieții mele”, citim într-o scrisoare din 7 ianuarie 1906 trimisă de MB din Roma către un prieten agnițean.

Operele din Muzeul Valea Hârtibaciului aparțin în mare parte perioadei de început a promițătoarei perioade de creație artistică a lui Barner, din perioada 1900 până la finele anilor 1920. Această perioadă a fost una optimistă, în pofida dificultăților materiale, o perioadă în care artistul a crezut neîntrerupt în chemarea și în arta sa, sperând la recunoașterea socială și artistică. Lucrările de grafică și picturile în ulei din acest timp reflectă confruntarea lui Barner cu curentele artistice de la acea vreme și cu influența dată de școlile academice de pictură vizitate de el. Concomitent ele trădează dispoziția artistului de rezonanță a lucrărilor artiștilor germani, francezi și mai ales unguri, mai puțin a celor transilvăneni din generația sa, cu care cultivă un schimb de experiență intens. Pe când portretele și studiile de nud realizate în Roma ne arată un desenator cu har, care depășește/transcende ultimul ecou al simțirilor simbolice și se îndreaptă înspre o expunere explicit expresivă, observăm că lucrările în ulei din al doilea deceniu vorbesc

limbajul acelei picturi de peisaj propagată în Nagybanya, aflate sub semnul fauvismului și decorativismului. Reflexele fauvismului se păstrează la Barner și acolo unde prin reuniunea de suprafețe de culori în jocul luminii, el crează imagini narative, peisaje formalizate, conform modelelor de compoziție tradiționale și reprezentări arhitecturale. Acele lucrări provenite din lumea sa agnițeană și cele inspirate din peisajul natal fac parte din acest context. Expoziția din Agnita reprezintă primul impuls într-un proiect, care dorește să ducă la redescoperirea acestui pictor și la retratarea activității sale artistice.

Irmgard Sedler, Helga Lutsch

Explorarea și exploatarea zăcămintelor de gaze în regiunea Podișul Hârtibaciului

Povestea exploarării gazelor naturale din Transilvania a început cu peste o sută de ani în urma, mai exact, conform paginii de web a Romgaz, în 1909 la Sărmășel: „în timp ce se foră la peste 300 de metri adâncime pentru săruri de potasiu, au izbucnit libere gazele naturale. Acest fenomen a marcat începutul unei industrii”.

Tot conform autoprezentării, maximul dezvoltării firmei a fost atins în anii 1970. Explorarea precum și exploatarea gazelor naturale în Transilvania de Sud este, altfel spus, un fenomen bine cunoscut de către localnici.

Însă, gazele naturale reprezintă cu totul altceva față de noul fenomen numit „gaze de șist”. Gaze naturale – spuse și „convenționale” – sunt de găsit în niște pungi la o adâncime relativ modestă. Zăcămintele gazelor de șist – denumite „neconvenționale” – în schimb, se găsesc la adâncimi de 3.000 de metri și mai mult, captive între roci. Mai mult, procedura de exploatare este una total diferită. Se numește „fracturare hidraulică” sau, în limbă engleză, „fracking”.

Fracturarea hidraulică este o procedura nouă, apărută de numai 10 ani în Statele Unite. Mulți politicienii precum și reprezentanții sectorului petrolier sunt de parere că gaze de șist reprezintă o sursă alternativă de energie. Sunt mulți bani de câștigat. Iar localnicilor nu le prea rămâne nimic după exploatare. Problemele create prin exploatarea gazelor de șist arată ca o listă de coșmaruri, conform StopFracturare.ro:

- Problema 1. (...) Metoda necesită pomparea unei cantități imense de apă pentru fiecare fracturare. 20-30 de milioane de litri de apă retrasă altor utilizări (agricol, consum casnic și industrial) (...)

- Problema 2. Aditivii chimici. Unii toxici

si cancerigeni. (...) Rețetele sunt proprii fiecărei companii și sunt protejate de secretul comercial), ne arată că din 760 de substanțe identificate, 70 sunt toxice iar 29 sunt considerate cancerigene (metanol, glicol, naftalină, formaldhidă, clorură de benzil etc.) (...)

- Problema 3. Fisurarea puțurilor. Pe lângă infiltrarea substanțelor în pânza freatică, care este un proces ce necesită o perioadă mai lungă de timp, există poluarea imediată, datorită fisurilor căptușelii puțurilor. (din ciment)

- Problema 4. Poluarea atmosferică.

- Problema 5. Deversarea aleatorie a lichidului de foraj. Companiile vor să aibă din orice activitate conexă profit iar orice km parcurs în plus costă. Astfel, în nenumărate cazuri, semnalate chiar de oameni din industrie, se alege, în locul transportului apei contaminate către centre de epurare (procedeu extrem de costisitor), deversarea lor în râuri, pe câmpuri, în păduri. (...)

- Problemele 6, 7, 8: Zgomot asurzitor. Tulburarea liniștii mediului rural. Distrugerea peisajului. Industrializarea masivă a unor zone agricole sau a unor areale sălbatice. Poluarea cu praf de siliciu, extrem de toxic, cauzator de boli respiratorii.

În contextul scandalului izbucnit în zona Biertan, unde niște țărani nu au acceptat prospecțiunile pentru prima dată de când se exploatează gaze la noi, reprezentanții firmei Prospecțiuni SA au negat că ar fi în cautarea gazelor de șist. Potrivit unui ziar din Brașov, chiar patronul firmei – întreprinzătorul controversat Ovidiu Tender – afirmase: „Nu forăm după gaze de șist”, adăugând că firma lui face „studii asupra bogățiilor țării”.

În primul rând, țărani din evenimentele actuale s-au revoltat pentru faptul că dreptul lor de proprietate n-a fost respectat. În al doilea rând este problema gazelor de șist. Bineînțeles, nu se forează chiar după ele, ci după orice zăcămintă din pământ. Dar, probabil domnul Tender n-a citit bine presă, chiar directorul Romgaz știe ce caută. El a afirmat public deja anul trecut că zăcămintele transilvanene de gaze de șist a sunt cunoscute deja din 1994 și 1995. A adăugat următoarele: „Am avut rezultate foarte bune în câteva câmpuri importante. Pentru acestea s-a făcut fracturare hidraulică cu gel, iar acum, constatam ca sondele respective produc debite și la ora actuală.”

De aici, noi, cei care trăim în zona Podișul Hârtibaciului, trebuie să tragem concluziile. În primul rând e vorba despre drepturile noastre Nu doar de proprietate, ci și de informare și de participare la dezvoltarea zonei. Zona este cunoscută pentru peisajul deosebit, cadrul natural și patrimoniul cultural. Noi considerăm că aceasta este baza de dezvoltare pe viitor în mod durabil. Adică dezvoltare, nu exploatare.

Gaze de șist sau nu?

Explorările și încălcarea dreptului de proprietate în siturile Natura 2000 pe Podișul Hârtibaciului

Cabluri portocalii, mașini de teren și de pază prin sate și pe câmpuri. Cunoaștem explorările după gaze naturale și alte zăcămintele în zona noastră de câteva zeci de ani. Dar ce se întâmplă din primăverii anului curent, așa spun unii, nu s-a mai văzut până acum. Fapt este, ca în câteva cazuri s-au trezit țărani, agricultori și alții, cu instalațiile firmei Prospecțiuni S. A. pe terenurile și între culturile lor fără să li se ceară și fără să-și dea un acord prealabil. Un grup de oameni a format o inițiativă care vrea să apere dreptul de proprietate. Mai mult, ei sunt alarmați și de posibilitatea că firma respectiva de fapt caută gaze șist. Am vorbit cu Cristian Cismaru,

care este membru al acestei inițiative și agent turistic.

De ce va declarați „alarmati” și „revoltați”?

Cismaru: În primul rând e vorba de pastrarea unui peisaj cultural și natural nealterat de exploatarea gazelor neconvenționale. Zona noastră este printre puținele din Europa care pastrează și azi caracteristicile unei zone autentic rurale și astfel este foarte atractivă din punct de vedere turistic. Prin apariția sondelor și altor echipamente grele, acest peisaj nu își mai poate păstra valoarea.

Reprezentanții firmei de exploatare neagă ca ar cauta gaze de șist. Care sunte pentru dvs. și inițiativa civică indicii că este vorba de gaze de șist?

Cismaru: Există un articol apărut în revista „Capital”, în care directorul ROMGAZ, Radu Gheorghe, susține că sunt în cautarea de zăcămintele de gaz neconvențional.

Ați documentat unele cazuri reprezentative din zona, unde a fi fost încălcat dreptul de proprietate. Ce s-a întâmplat?

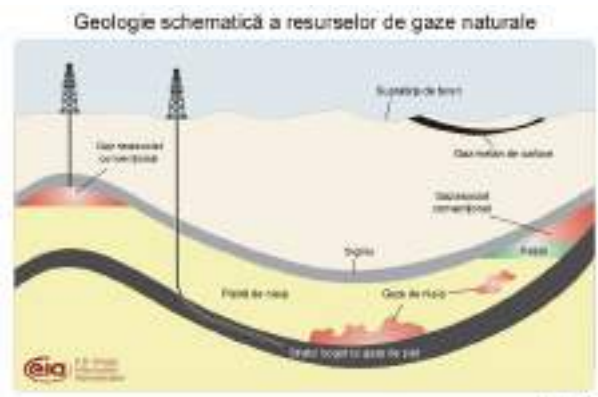
Cismaru: Am luat legătură în satul Cund, Mureș cu domnul Christian Harfmann, în Moșna cu domnul Willy Schuster, iar în Copșa Mare cu Ilie Iordan, care ne-au relatat despre încălcarea proprietății lor. Ce reclamăm este lipsa informării, cererii acordului

și încheierii unui proces verbal prin care aceștia își dau acordul. Deasemenea, modul de abordare (însoțit de mașinile de teren ale firmei de pază) nu este unul indicat. În Mălâncrav, am asistat personal la încercarea primarului de a convinge locuitorii să își dea acordul sub amenințarea exproprierii. În Dumbrăveni și Biertan, am documentat prin fotografiile faptul ca distanța de 50 de metri cerută de APM nu a fost respectată chiar în cazul unor clădiri istorice: catedrală armenască și biserică fortificată, patrimoniu UNESCO.

Suținătorii exploarării gazelor de șist precum și a altor zăcămintele spun că se vor genera noi locuri de muncă și profit în zonă. Ce parere aveți dvs. față de această afirmație?

Cismaru: Noi considerăm că locurile de muncă deja existente și veniturile realizate de domenii ca turismul, agricultura bio și tradițională reprezintă o sursă de venit considerabil mai mare pentru regiune. Deasemenea, nu trebuie uitate și subminate investițiile deja făcute de autoritățile locale, naționale și internaționale în dezvoltarea durabilă a zonei, care au dus pe acest drum conform idealurilor comunității noastre.

Ce pot să facă oamenii când găsesc

instalațiile pe terenurile lor?

Cismaru: Credem că o procedură corectă este auzarea autorităților locale și depunerea unei plângeri pentru încălcarea proprietății. Pentru că de obicei în asemenea cazuri există posibilitate intimidării proprietărilor, noi le stăm alături cu consiliere juridică. Există și date de contact, unde pot primi ajutorul nostru.

Care vor fi activitățile următoare ale inițiativei?

Cismaru: Vom încerca să obținem susținerea a cât mai multor firme, ONG-uri și autorități din zona pentru a aduce în dezbatere a temei legate de resurse și folosirea lor.

Contact:

Inițiativa civică rurală împotriva exploatarea gazelor de șist - Podișul Hârtibaciului & Zonă Târnavelor
Telefon 0264-599.204

Email iniiativa.hartibaciu@gmail.com
Internet www.tiny.cc/prospectiuni

„Lumina lui Hristos luminează tuturor.“ (Liturghia Darurilor)
„Apare cu binecuvântarea ÎPS Părinte Mitropolit dr. Laurențiu Sreza

TRADIȚIA BISERICESCĂ DESPRE ADORMIREA MAICII DOMNULUI

Când a binevoit Hristos Dumnezeu nostru ca să ia pe Maica Sa la Sine, atunci cu trei zile mai înainte a făcut-o să cunoască, prin mijlocirea îngerului, mutarea sa cea de pe pământ. Căci Arhanghelul Gavriil, venind la dânsa, a zis: „Aceasta zice Fiul tau: Vremea este a muta pe Maica Mea la Mine. Nu te teme de aceasta, ci primește cuvântul cu bucurie, de vreme ce vii la viața cea nemuritoare”. Nascatoarea de Dumnezeu s-a bucurat cu bucurie mare, și cu dorul ce avea ca să se mute la Fiul sau, s-a suit degrab în Muntele Maslinilor ca să se roage, căci avea obicei de se suia adesea acolo de se ruga. Și s-a întâmplat atunci un lucru minunat. Când s-a suit acolo Nascatoarea de Dumnezeu, atunci de la sine s-au plecat pomii ce erau pe munte, și au dat cinstea și închinaciunea ce se cadea către Stapâna, ca și cum ar fi fost niște slugi însufletite. După rugaciune s-a întors acasă, și îndată s-a cutremurat casa cu totul, iar ea, aprinzând multe lumânări și multumind lui Dumnezeu și chemând rudeniile și vecinii, și-a grijit toată casa, și-a gatit patul și toate cele ce se cadea de îngroparea ei. Și a spus cele ce i-a zis îngerul, despre a sa mutare la cer. Iar spre încredintarea celor zise, a aratat și darul ce i se daduse: o stâlpărie de finic. Iar femeile chemate, dacă au auzit acestea, au plâns cu tânguire și cu lacrimi și au suspinat cu jale. Deci potolindu-se ele din tânguire, s-au rugat să nu rămâna sarace de dânsa. Iar Preacurata le-a adeverit, ca mutându-

se la ceruri, nu numai pe dânsa, ci și pe toată lumea o va cerceta și o va umbri. Și așa alina întristarea cea mare cu cuvinte mângâietoare. Apoi a aratat despre cele două vesminte ale sale ca să le ia două vaduve sarace, fiecare din ele câte unul, care-i erau ei prietene și cunoscute și de la dânsa le era hrana.

Și vorbind ea acestea și învățând, s-a făcut fara de veste sunet de grabnic tunet, și aratare de multi nori, care aduceau de la marginile lumii, pe toți ucenicii lui Hristos la casa Maicii lui Dumnezeu. Între care erau și de Dumnezeu înțeleptii ierarhi: Dionisie Areopagitul, Ierotei și Timotei. Aceștia, dacă au aflat pricina venirii lor, așa adunați fiind, au zis aceste cuvinte către dânsa: „Noi, o, Stapâna, știindu-te în lume, ca și cu singur Stapânul nostru și Dascalul ne mângâiam; dar acum cum vom putea să suferim greul acesta? Însă de vreme ce cu voia Fiului și Dumnezeului tau te muti spre cele ce sunt mai presus de lume, pentru aceasta plângem, precum vezi și lacrimam, cu toate că într-alt chip ne bucuram despre cele ce sunt asupra ta rânduite”. Aceștia au zis și varsau lacrimi, iar ea a zis către dânsii: „Prietenii mei și ucenicii Fiului și Dumnezeului meu, nu faceți bucuria mea plângere, ci-mi îngrijiți trupul, precum eu îl voi închipui pe pat”. Când s-au savârșit cuvintele acestea, iată a sosit și minunatul Pavel, vasul cel ales, care cazând la picioarele Maicii lui Dumnezeu, s-a închinat și deschizându-

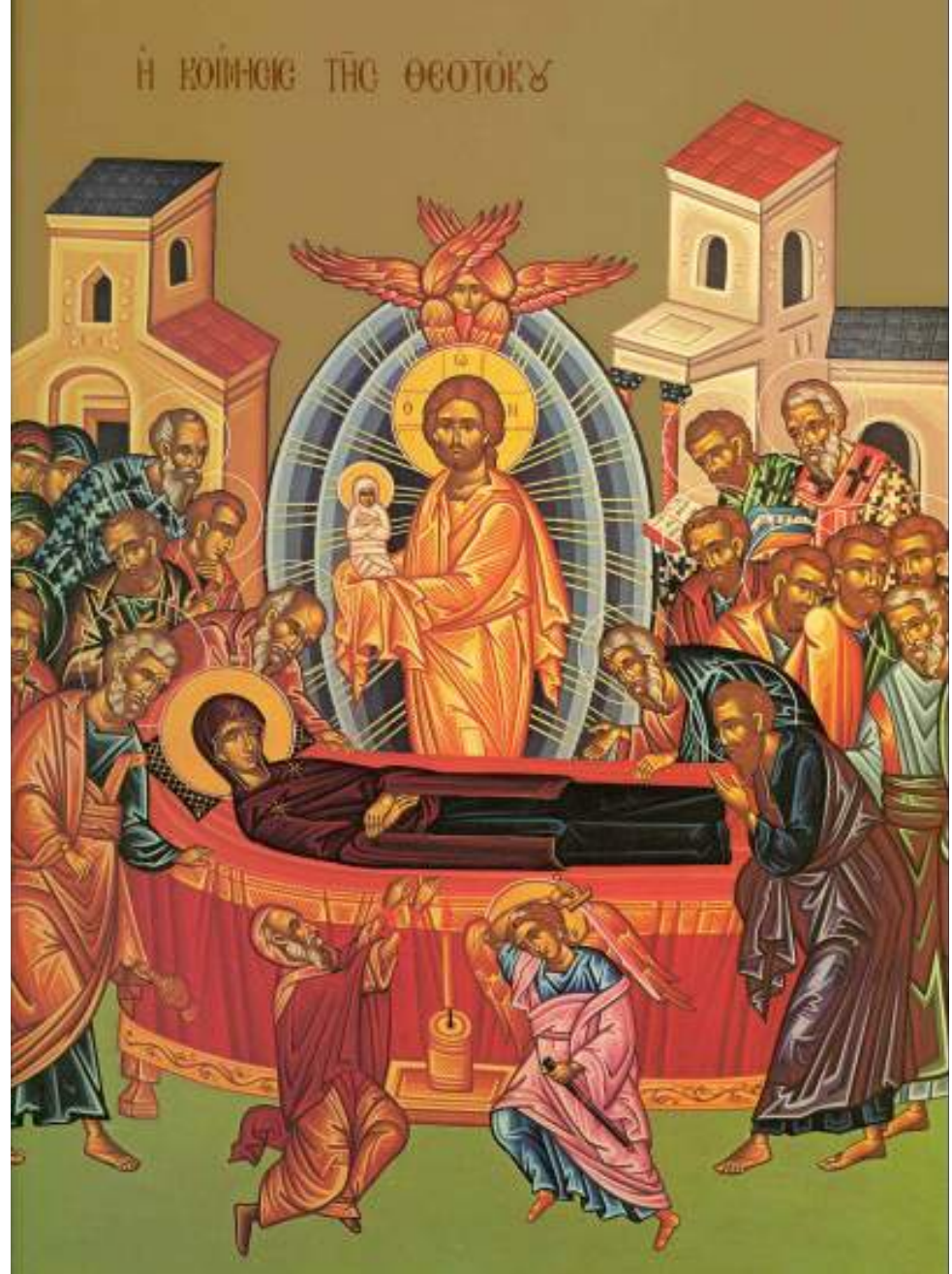
gura a laudat-o cu multe cuvinte, zicând: „Bucura-te Maica Vietii, împlinirea și încheierea propovăduirii mele; ca macar ca pe Hristos Fiul tau trupește pe pământ nu L-am vazut, însă pe tine vazându-te, mi se pare ca pe Dânsul Îl vad”.

După aceasta, luând Fecioara iertaciune cu toți, s-a culcat pe pat și și-a închipuit precuratul sau trup precum a vrut; și a făcut rugaciune pentru întărirea lumii și pasnica ei petrecere, și i-a umplut și pe dânsii de binecuvântarea ei. Și așa în mâinile Fiului și Dumnezeului sau și-a dat sufletul. Și îndată ochii orbilor s-au luminat și auzul surzilor s-a deschis, ologii s-au îndreptat și tot felul de patima și de boala lesne se tamăduia. După aceea a început Petru cântarea cea de iesire și ceilalți Apostoli; unii au ridicat patul, alții mergeau înainte cu faclii și cu cântări, petrecând spre mormântul trupului cel primitor de Dumnezeu. Atunci s-au auzit și îngerii cântând și vazduhul era plin de glasurile cetelor celor mai presus de firea omenească.

Pentru aceste lucruri, mai-marii iudeilor, invitând pe unii din popor, i-au plecat să se ispitasca a surpa jos patul în care zacea trupul cel de viața începător, și a-l lepada pe dânsul. Dar dreptatea lui Dumnezeu ajungând pe îndrăznetii și obraznicii aceia; le-a făcut pedeapsa tuturor prin orbirea ochilor. Iar pe unul dintr-însii, care mai neburneste se pornise de apucase acel sfânt pat, l-a lipsit și de amândoua

mâinile, care au ramas spânzurate de pat, taiate de dreapta judecata a lui Dumnezeu. Iar acela, crezând din tot sufletul, a aflat tamăduire, și s-a făcut sanatos ca și mainainte. În același chip și cei ce orbisera, crezând și punând asupra lor o parte din poala patului, au dobândit vindecare. Iar Apostolii, sosind la satul Ghetsimani, au așezat acel de viața începător trup în mormânt, și au stat trei zile lângă dânsul, auzind neîncetat glasuri îngeresti. Și de vreme ce, după dumnezeiasca rânduiala, a lipsit unul din Apostoli, adică Toma, care nu s-a aflat la preamarita îngropare, ci sosind cu trei zile mai pe urmă, era mâhnit foarte și întristat, ca nu se învrednicise să vada și el ca și ceilalți Apostoli trupul; și au deschis cu socoteala mormântul pentru dânsul ca să se închine și el aceluia preasfânt și precurat locas, adică trupului Nascatoarei de Dumnezeu. Și dacă a vazut s-a minunat ca a aflat mormântul fara de sfântul trup, și era numai giulgiul, care ramasese mângâiere Apostolilor și tuturor credinciosilor, și marturie nemincinoasă a mutării Nascatoarei de Dumnezeu. Ca și pâna astăzi mormântul cel cioplit în, piatra, așa se vede desert de trup și este cinstit ca închinaciune, întru marirea și cinstea preabinecuvântatei maritei stapânei noastre, de Dumnezeu Nascatoarei și pururea Fecioarei Maria.

(sinaxarul zilei a cincisprezecea din luna august)

CREDINȚĂ ȘI SUPERSTIȚII CU PRIVIRE LA NAȘTEREA UNUI COPIL ȘI PERIOADA POSTNATALĂ

Nu sunt puține situațiile în care preotul este solicitat de către credincioși prin următoarele cuvinte: „domnu’ părinte, vă rog să veniți să-i citiți soției mele (sau, după caz, fiicei mele sau nurorii mele) că a născut și trebuie să meargă să facă actele pentru copil sau la spital, la control etc”. Este greu să nu sesizezi într-o astfel de abordare faptul că lucrarea preotului este privită într-un mod strict superstițios, fără nicio semnificație liturgică sau spirituală pentru beneficiarul ei. Cu alte cuvinte, mulți dintre noi credem că este suficient să vină preotul, să bombăne sau să îndruga niște rugăciuni dintr-o carte sfântă, pe care le ascultăm cu puțină atenție și din care noi înțelegem prea puțin, iar apoi totul este în regulă și viața noastră revine la normal. Adică preotul acționează ca un fel de magician. Semnificația liturgică a „citirilor” pe care le face preotul unei mame după ce aceasta a născut este mult mai profundă și este firesc să încercăm să înțelegem rostul ei. În primul rând trebuie precizat faptul că avem de-a face cu trei rânduieli sau slujbe diferite, așa cum acestea sunt prezentate în cartea de slujbe, Molitfelnic: rânduiala în ziua întâi, când naște femeia pruncul; rânduiala din ziua a opta după naștere; rânduiala îmbisericii pruncului și a curățirii femeii care a născut, la 40 de zile după naștere.

Așa cum limpede se poate observa, termenele celor trei slujbe sunt foarte precis stabilite. Realitatea vremurilor pe care le trăim a determinat o alăturare a celor trei rânduieli, astfel încât în cele mai multe cazuri preotul citește, săvârșește aceste rânduieli în aceeași zi, cât mai aproape de ziua a patruzecia după nașterea copilului. Cu toate acestea,

percepția multora dintre noi se confruntă încă cu anumite blocaje și răstălmăciri superstițioase în privința acestor rânduieli.

În primul rând trebuie să știm că preotul nu citește aceste rugăciuni doar pentru mamă. Textul rugăciunilor menționează foarte clar persoana copilului nou-născut și chiar unele dintre ele îl privesc exclusiv pe acesta. Mai mult decât atât, efectul acestor rugăciuni se revărsă asupra întregii case în care s-a născut copilul. În legătură cu acest aspect de foarte multe ori se creează o situație aproape jenantă atunci când membrii familiei în care s-a născut copilul consideră că trebuie să se retragă din cameră în timpul citirii rugăciunilor, mai ales că există chiar și o rugăciune pentru moașă și una pentru femeile care o ajută pe mama care a născut. Firesc ar fi ca de față să se afle și ceilalți membrii ai familiei și cei care îi stau în ajutor mamei care tocmai a născut.

În ce privește locul săvârșirii acestor rânduieli, cartea de slujbă este foarte exactă în indicațiile ei: rânduiala din ziua întâi se face la Biserică, rânduiala din ziua a opta este prevăzută la casa în care se află mama și copilul, rugăciunea de punere a numelui copilului (tot în ziua a opta) se citește la biserică, iar rugăciunile de 40 de zile în pronaosul bisericii. Întrucât, așa cum bine știm, în practica liturgică actuală toate aceste rânduieli sunt săvârșite în aceeași zi, considerăm că locul cel mai potrivit al săvârșirii lor ar fi casa în care locuiesc mama și copilul, mai ales că prima rânduială cuprinde și o rugăciune de sfințire a apei și prin ea a casei și a tuturor ce vor lua contact cu apa respectivă. În cazurile care impun acest lucru, poate fi socotit ca loc potrivit și pronaosul bisericii, dar să fie prezent și copilul alături de mamă. În mod normal ar trebui exclus biroul parohial sau orice alt spațiu oricât de potrivit ar fi considerat el.

Am menționat deja că fiecare rânduială are un termen temporal bine stabilit: prima zi, a opta zi și a patruzecia zi de la naștere. Ideală ar fi situația în care termenele sunt respectate, însă rămâne ideală și deloc reală. În această privință avem de-a face cu o altă superstiție, anume că mama s-ar afla într-o stare de necurăție spirituală, de spurcăciune și din această cauză nu poate ieși din casă timp de 40 de zile. În primul rând trebuie ferm stabilit faptul că nașterea unui copil nu mai poate fi considerată drept un blestem. Nașterea unui copil este o binecuvântare a lui Dumnezeu asupra femeii și asupra întregii familii în care s-a născut

copilul. Într-adevăr după naștere femeia se află într-o stare de necurăție biologică, dar aceasta nu atrage după sine în niciun caz necurăția spirituală și nu o proscribe în niciun fel. „Întincăciunea trupului” femeii care a născut este o consecință a constituției trupesti a acesteia și a fenomenului nașterii, care nu o blamează sau condamnă, iar „necurăția sufletului” nu este un aspect care o vizează doar pe ea, ci o stare a oricărui credincios care se raportează duhovnicește la Dumnezeu. Nașterea unui copil este trăită de către mamă ca propria re-naștere. Dacă suntem atenți la textul rugăciunilor nu vom putea găsi niciun fel de interdicție cu privire la „ieșitul” femeii din casă. Singura referire pe această temă este cea din rugăciunile de la 40 de zile în care se menționează faptul că femeia poate de acum să intre din nou în biserică și să se împărtășească cu Trupul și Sângele Mântuitorului Iisus Hristos. Probabil convingerea populară că femeia care a născut nu are voie să iasă din casă timp de 40 de zile are legătură cu situația femeii din vremurile premoderne, când aceasta era obligată oarecum de starea social-economică a propriei familii să participe la tot felul de munci solicitante din punct de vedere fizic. Ori în perioada postnatală se impune un deplin repaus fizic pentru ca trupul mamei să se poată reface complet. Interdicția ieșirii din casă atrăgea automat după sine posibilitatea acestui repaus, acceptat astfel de către toți ceilalți membrii ai familiei.

Din punct de vedere bisericesc perioada celor 40 de zile corespunde cu intervalul prevăzut de tradiția canonică pentru săvârșirea Botezului unui copil. Cu alte cuvinte, în situația în care nu sunt alte probleme care să grăbească săvârșirea Botezului, un copil trebuie Botezat la cel puțin 40 de zile de la naștere, fără ca acesta să devină un termen absolut în practica bisericească. Este de la sine înțeles că mama care a născut nu ar avea cum să meargă la biserică fără noul-născut. Întrucât acesta nu este botezat, nu este creștin, și astfel nu poate intra în biserică, automat se presupune că până la Botezul copilului nici mama nu va intra în biserică. Din momentul nașterii mama va purta copilul veșnic în inima și sufletul ei, iar această trăire este cu mult mai intensă în prima perioadă după nașterea copilului. Mama nu se poate prezenta în fața lui Dumnezeu fără a-l aduce o dată cu ea pe cel care este trup din trupul ei dăruit cu un suflet curat de către Dumnezeu. Momentul acesta va fi reprezentat de Sfânta Taină a Botezului.

Între creștini este tot mai larg răspândită mentalitatea că atunci când cineva oferă un dar, acordă sprijin sau desfășoară o activitate în folosul Bisericii, principalul beneficiar (sau unicul în mintea altora) este preotul. Reprezentanții legitimi ai instituțiilor statului (primari, deputați, senatori, președinți de consilii județene, consilieri județeni, consilieri locali etc.) înțeleg să vină în întâmpinarea problemelor specifice bisericești în măsura în care preotul unei comunități împărtășește orientările lor politice partizane sau chiar a pus umărul haiducește la binemeritata victorie electorală. De această ispită nu sunt scutiți nici unii dintre membrii “de rând” ai unei comunități creștine, cei care nu dețin funcții deosebite. Atunci când se ridică problema sprijinirii de către aceștia (financiar sau prin muncă) a activităților organizate de Biserică, cele mai multe reacții cărcotașe sunt legate tot de persoana preotului - “iară vrea popa bani”, “va vrea popa să-și ia mașină nouă sau să-și schimbe mobilă”, “nu mai avem nevoie de atâtea biserici, sunt deja prea mulți popi în țara asta”, “da’ la ce-i mai trebuie lu’ popa încălzire centrală, capelă, acoperiș, icoane, evanghelie, cruce pe biserică, trotuar în curtea bisericii, gard, alee în cimitir și orice altceva ne putem imagina”. Este inutil să precizez că atunci

Pentru Hristos...

când aceste aspecte necesită rezolvare sau nu sunt abordate de către preot în activitatea sa avem parte de o atitudine complet diferită - “de ce nu rezolvă popa problema acoperișului bisericii, a încălzirii în biserică, a curții bisericii, a cimitirului etc.?” Nu putem crede decât că avem de-a face cu cărcoteala ieftină inspirată de cel mai mare specialist în acest domeniu... De cele mai multe ori la baza acestor atitudini se află diferitele simpatii sau antipatii formate în jurul persoanei preotului de-a lungul timpului. Însă există și o explicație mult mai profundă care vizează străfundurile adânci ale conștiinței noastre de creștini. Mulți dintre cei care se numesc creștini și sunt de fapt creștini prin Botez uită Care trebuie să fie centrul în jurul Căruia gravitează viața bisericească: Iisus Hristos. Tot ceea ce se întâmplă în Biserică este o manifestare a Mântuitorului Iisus Hristos în istoria umană. Biserică nu este altceva decât o prelungire a lucrării mântuitoare a lui Hristos în istorie. În Biserică, prin preoți, lucrează Hristos. Preotul trebuie să-L facă vizibil pe Hristos prin tot ceea ce face, iar nu să-și urmărească propriile interese sau

ambiții mundane înguste. Și cei mai mulți dintre preoți știu asta și se străduiesc să împlinescă în misiunea lor. Se pare însă că tot mai greu înțeleg și respectă această realitate unii dintre credincioși. Biserică a început să fie percepută de către tot mai mulți (credincioși și preoți uneori) ca o organizație profitabilă cu profil religios, ca un srl gigant controlat de un grup de ierarhi și preoți strict pe principii de interes personal și financiar. Evident că din această viziune lipsește tocmai ceea ce este Biserică: Hristos. De multe ori, chiar și atunci când considerăm că în Biserică Îl propovăduim și Îl căutăm pe Hristos, de fapt în mintea noastră avem un Hristos Care ar trebui să corespundă dorințelor, preocupărilor, intereselor și pasiunilor noastre. Un Hristos imaginat după chipul și asemănarea noastră. Căutăm un Hristos Care în felul acesta nu există. Hristosul cel adevărat este Cel făcut cunoscut de Evanghelii și descoperit în viața liturgică a Bisericii. Dacă vrem cu adevărat să-L întâlnim pe Hristos și să simțim și să ne bucurăm de lucrarea Lui în viața noastră trebuie să intrăm în ritmul liturgic al Bisericii și

să imprimăm vieții noastre personale o amprentă duhovnicească autentică. Încă din ziua Botezului Biserică ne propune și ne deschide drumul unei împreună-viețuirii cu Hristos - “te împreunezi cu Hristos?”, “mă împreunez cu Hristos?”. Viața Bisericii este viață în Hristos pe care și-o asumă fiecare creștin botezat conștient de identitatea sa spirituală. Toate celelalte aspecte ale vieții bisericești sunt secundare și nu ar trebui abordate decât ca și consecințe ale unei autentice viețuirii în Hristos. Reperul și criteriul absolut în Biserică este Iisus Hristos. Cred că se impune în primul rând să conștientizăm ca preoți că esența slujirii noastre este Hristos. Slujirea preotului nu țintește ascensiunea în carieră, accesoriizarea reverendei cu cingători cât mai colorate sau dobândirea, prin voia Domnului, a unei parohii cu un buget cu cât mai multe cifre. Prin tot ceea ce facem ca preoți Îi slujim lui Hristos, tot ceea ce facem este pentru Hristos. Nădejdea noastră este că și frații noștri creștini, credincioșii noștri, înțeleg și simt că atunci când sprijină Biserică și activitatea preotului, așa cum este el ca om, o fac tot pentru Hristos. Pentru Hristos, apoi pentru comunitate și mai puțin pentru preot.

Pr. Cosmin Coșorean(Coveș)

Deșertăciune

ziua trezită din somn
se spală pe ochi cu soarele
clopotele strigă prin aer
pesemne a murit un om

moartea a prins aripi zgribulite de corb
și-și îngroapă cerul în pământ
la îndemnul sorții o primim în casă
măinile ei se așază pe inimă
și-i fură misterul

deasupra
cerul deschide uși în pereți
sufletul nu moare niciodată
ne părăsește definitiv
nu-și poartă crucea
o zidim noi

apoi o macină timpul

Llelu Nicolae Valureanu

COLEGIUL DE REDACȚIE

Ortodoxia pe Valea Hârtibaciului

Str. Mihai Viteazu, nr. 20, Agnita, 555100, telefon 0269 510325

Președinte: Pr. Protopop Ioan Jurca

Redactor responsabil: Pr. Axente-Cosmin Coșorean (Coveș)

Coeditorul de redacție: Pr. Marius-Ciprian Bogdan (Vecerd),

Pr. Aurel Dolea (Stejerișu), Pr. Ion Popescu (Noiștat),

Pr. Sebastian Toma (Movile), Pr. Ioan-Dumitru Tătoiu (Fofeldea)

Tiparul: Tipo Trib Sibiu, Editura Etape Sibiu

Așteptăm opiniile și sugestiile dumneavoastră la adresa redacției sau pe email la următoarele adrese: ortodoxiapevaleahartibaciului@yahoo.com și ortodoxiapehartibaci@yahoo.com

FOLCLOR

Cules de prof. Mircea Drăgan – Noișteanu

PLECAI DE TÂNĂR DE-ACASĂ,

Lăsați plug și lăsați casă;
 Și nevasta mea frumoasă
 Suspinând lângă fereastră.
 Mi-am vândut boii și carul,
 M-am dus să câștig dolarul.
 Dar ce folos c-am câștigat,
 Că eu toți pe gât i-am dat
 Dar acuma mi-am pus gându'
 Ca să fac mia și drumu'
 Și cu gându' tot la mine
 Mânc și beau pe datorie.
 Când cu lucru bine-o duc,
 Beau la vin și scriu la buc.
 Când fabricile stau iară,
 Scriu acasă-i rău în țară.
 Am primit carte de-acasă
 Că nevasta mea mă lasă.
 Bine face că mă lasă,
 Să-și vadă de-un rost ș-o casă.
 Că c-un beutor ca mine
 N-ajunge la nici-un bine,
 Făr' la răs și la rușine.

Dobre Maria, 69 de ani, Retiș, 2 II 1979

DOINA DIN AMERICA

Când eram în sat la mine,
 Maicuța mă-ngrijea bine,
 Cu toți frații lângă mine.
 Acasă n-aveam dolaru',
 Da aveam boii și caru'
 Ș-așa ne duceam amaru'.
 O fi mare el dolaru',
 Da-i plătit, bată-l amaru'.
 Câte vieți de voinici
 Îs rămas prin fabrici.

Mihăilă Ana, 67 de ani, Coveș
 (adusă de românii plecați în SUA la lucru), 29
 mai 1988

Frunză verde ruptă-n cinci,

Plin e codru' de voinici,
 La tot fagu' – patru, cinci.
 Și la fagu' ăl mai mare
 Zace-un voinic de lingoare,

Cu-a lui mândră la picioare
 Și se roagă să se scoale.
 -Mori, bădiță, ori te scoală,
 Ori mai dă-mi și mi' din boală.
 -Ba io,zău, nu m-oi scula,
 Nici din boală nu ți-oi da.
 Pân' tu mie mi-i aduce
 Apă rece din Dunăre,
 Sloi de gheață din țarmure
 Și cireșe din țarmure
 Și cireșe din altoi.
 -Bade, bădișorul meu,
 Apa rece s-o-ncălzit,
 Sloi de gheața s-o topit
 Și cireșe nu mai sunt.
 -Mândro, mândruțița mea,
 Apă rece-i gura ta;
 Și cireșe de altoi
 Ai tăi, mândră, ochișori,
 Care-i plâng adeseori.

Toma Nicolae, 82 de ani, Chirpăr, 3 X 2004

MĂ DUCEAM ȘI EU LA PLUG

Doi juncani să mi-i înjug
 Mă duceam la plug pe coastă
 Cu boii de la nevastă.
 Arai pân' la prânzu' mare,
 Vine toanta cu mâncare.
 De departe i-am strigat;
 Du-te, toanto, c-am mâncat,
 Când te-am văz't, m-am săturat.
 Când era pe la ujană,
 Venea mândra ca o zână.
 Eu m-am uitat după dânsa,
 Mi s-o rupt plugu' și bârsa.
 Pân' mi-am făcut bârsă nouă,
 Mi s-o rupt grindeiu-n două.
 Pân' mi-am făcut grindei nou,
 Mi s-o sângerat un bou.
 Pân' mi l-am desângerat,
 Mi-o murit și celălalt.
 Ș-am rămas băiat sărac
 Și cu toanta după cap.

Stănuleț Ana (a lu' Ștefan), 74 de ani, Săsăuși,
 18 iulie 1984

EI S-AU NĂSCUT ÎN
SEPTEMBRIE

Bârsan Maria	01 sept.	82 de ani	Retiș
Dragomir Ileana	01 sept.	81 de ani	Retiș
Stănilă Marian	01 sept.	81 de ani	Mihăileni
Lungu Ioan	01 sept.	80 de ani	Hosman
Ionășcu Fira	02 sept.	87 de ani	Ighiu Vechi
Cătană Ioan	02 sept.	83 de ani	Retiș
Gavrea Ana	02 sept.	82 de ani	Benești
Miclea Ioana	02 sept.	80 de ani	Ighiu Vechi
Bucur Anuța	04 sept.	85 de ani	Moardăș
Costea Ecaterina	05 sept.	88 de ani	Gherdeal
Ghizășan Mărioara	07 sept.	86 de ani	Birghiș
Greco Iuliana	08 sept.	80 de ani	Vecerd
Colceriu Maria	09 sept.	81 de ani	Retiș
Pascu Maria	10 sept.	83 de ani	Ilimbav
Răduț Ana	10 sept.	81 de ani	Nocrich
Târlea Ana	11 sept.	82 de ani	Nocrich
Mihu Maria	12 sept.	81 de ani	Marpod
Avram Felicia	13 sept.	85 de ani	Vărd
Kessler Konrad	13 sept.	84 de ani	Marpod
Tatu Ana	14 sept.	81 de ani	Alfina
Solomon Aurelia	14 sept.	80 de ani	Pelișor
Gavrilă Susana	15 sept.	94 de ani	Dealu Frumos
Stăniț Elisabeta	16 sept.	83 de ani	Hosman
Sârbu Ana	16 sept.	81 de ani	Birghiș
Noaghea Maria	17 sept.	89 de ani	Bruiu
Nicolae Maria	18 sept.	89 de ani	Gherdeal
Bela Olimpia	19 sept.	87 de ani	Răvășel
Loprich Katharina	19 sept.	81 de ani	Răvășel
Păcutar Zenovia	20 sept.	83 de ani	Chirpăr
Moldovan Ioan	21 sept.	84 de ani	Țeline
Gheorghia Maria	22 sept.	82 de ani	Mihăileni
Aroneasa Ilarion	24 sept.	80 de ani	Retiș
Precup Maria	25 sept.	86 de ani	Fofeldea
Scutea Maria	25 sept.	84 de ani	Nocrich
Mălău Ana	25 sept.	83 de ani	Zlagna
Ștrek Wilhelm	26 sept.	86 de ani	Răvășel
Aroneasa Maria	27 sept.	81 de ani	Retiș
Corman Simion	28 sept.	80 de ani	Alfina
Lăcătuș Maria	30 sept.	91 de ani	Dealu Frumos
Bârsan Eufimia	30 sept.	84 de ani	Alfina
Gabor Varvara	30 sept.	83 de ani	Brădeni

Noi le dorim sănătate, bătrânețe liniștită și bucurii din partea urmașilor.

Celor ce nu mai sunt le dorim odihnă veșnică de-a dreapta Tatălui.

NR: Nu avem informații din Chirpăr, Iacobeni și Merghindeal. Așteptăm.

Copil fiind,
mi-aduc
aminte...

Cum la bunicii de la țară
 Am învățat să fiu cuminte,
 Să nu-mi fac neamul de
 ocară.

Bunica mea m-a învățat
 Să cred în bunul Dumnezeu.
 Eu nici acum nu am uitat
 Cum mă alinta bunicul meu.

M-au învățat ce este viața,
 Cum să muncesc, cum să
 trăiesc.
 M-au învățat cum dimineața,
 În zori de zi să mă trezesc.

Nici de la joc nu m-au oprit.
 Am alergat și am zburdat.
 Iar când am fost prea obosit,
 O carte-n mână ei mi-au dat.

Frumoasă e copilăria
 Petrecută la bunici.
 Împărți toată bucuria,
 Cu cei mari și cu cei mici.

Ce n-as da să se repete
 Viața noastră de copii.
 Rămânem doar cu regrete
 Și trăim din amintiri!

poezie de Dumitru Delcă
 — cu Lia Maria.

Cântecul
Lebedei

Un vis mi se repetă,
 când dorm cu gândul la tine.
 Se face că văd
 sălcii și ierburi înalte,
 buruieni fără leac,
 dragoste fără mine
 și o lebdă fără lac.

Și tot ce mă arde
 și-mi hrănește cu suflet visarea
 e desprinderea de iarbă,
 când lebdă-și începe cu grație
 și nevinovată mândrie,
 pe lac lunecarea.

Sublimă-i arcuirea gâtului său,
 parcă vrea cu delicate mișcări
 să-mi sugrume linia continuă
 a visului meu.

Și era cerul atât de sus
 și frumos...
 Lebdă vine spre mine
 și-ncepe să cânte
 un cântec străin și duios.

Tu ai stat mută o viață!
 Prin ape tulburi te roteai grațios
 ai ajuns pe sub neguri pestrițe și umbre,
 să cânti ca un înger,
 cântecul acesta dumnezeiesc de frumos!

Nicola Albac -august 2013

Tatiana Benchea

Tatiana Benchea s-a născut în România, în orasul Agnita. După studii liceale la Sibiu, la Liceul "Gh. Lazar", obține licența în Filologie Română la Universitatea din București. În 1980, parasește România comunistă și se stabilește în Belgia. Confruntată brutal cu propria sa suferință prin evenimentele din 1989, caută soluții concrete și descoperă Psihoterapia. Se formează timp de patru ani în tehnica "Gestalt", iar azi exersează ca psihoterapeut în propriul cabinet, la Bruxelles. Considerând scrisul ca una din căile posibile spre o mai profundă înțelegere a sufletului, ea acordă o mare importanță imaginației și capacităților creative care îi pot ajuta pe pacienți să-și reconsidere rănilor existențiale. A creat și a condus "Atelierele poeziei" timp de mai mulți ani, adevărate momente de concretizare a acestor convingeri. În 2008 a publicat prima sa carte "Pomul călător" la Editura Junimea, Iași.

*In fața ta sa stau ca un ochi curios
 Cer auriu de început de lume
 Să mă pătrundă focul tău arzând în apă
 soare matur de melancolie parfumat
 Să simt consistenta, textura, finețea
 cuverturilor tale de piatră
 plutind pe oglinzile mute ale apelor blânde
 Să nu ating nimic
 să simt totul*

*Lumea s-o inventez pornind de la un mugur de
 vorbă
 de la un fir de lumină
 Să clonez dimineți tinere
 să le așez între rafturi de gând ca să nu pierd
 nici o farăme de fericire*

Să mă minunez

Să fiu fericită

Cine are "grijă" de mocănița noastră?

Au trecut 12 ani de când fluierul mocăniței nu se mai aude pe Valea Hârtibaciului. S-a așternut liniștea și nepăsarea autorităților privind soarta acestui obiectiv de suflet al hârtibăcenilor. Călea ferată Sighișoara – Sibiu era cea mai importantă legătură pentru localitățile cuprinse între Valea Târnavei și Valea Șaeșului, precum și pentru cele aflate între Valea Hârtibaciului și Valea Cibinului. În 1965 segmentul Sighișoara – Agnita, construit în 1898, a fost desființat, iar odată cu el a dispărut și legătura dintre Valea Târnavei și Valea Hârtibaciului. După acest an linia Agnita - Sibiu a rămas singura legătură feroviară pentru transportul de călători și marfă între localitățile din Valea Hârtibaciului și Sibiu. Din 2001 și acest segment a fost închis.

Din acest moment, administratorul – Societatea de Administrare Active Feroviare (S.A.A.F. – S.A.) nu a

mai efectuat lucrări de întreținere iar linia, clădirile feroviare și materialul rulant s-au degradat sau au dispărut de la o zi la alta. Ba mai mult, în anul 2006 linia a fost la un pas să fie vândută la fier vechi. Un grup de entuziaști au întocmit rapid documentația pentru a clasa în regim de urgență linia și gările aferente ca monument istoric. Rezultatul: includerea pe lista Patrimoniului Național (SB-II-a-B-20923) și salvarea ei de la distrugerea iminentă. În 2007 s-a mers și mai departe în încercarea de a salva linia: Asociația "Consortiul pentru Dezvoltarea Interregională Sibiu-Agnita", constituită din 5 comune de pe vale, a luat în concesiune pe 25 de ani linia și gările aferente. O soluție salvatoare care însă are în spate un contract împovăraător impus de SAAF – 18.000 de Euro/lună pe care Consortiul trebuie să îi plătească către SAAF, mai puțin primii 5 ani de grație.

"Grația" primilor 5 ani s-a scurs rapid și începând din luna ianuarie 2014 hârtibăcenii trebuie să plătească 18.000 Euro pe lună către statul român pentru a-și putea păstra mocănița pe vale. Dacă e să privim toată această istorie din ultimii 12 ani am zice că cei 18.000 euro pe lună sunt un fel de taxă de protecție pentru ca statul român să nu ne distrugă linia de mocăniță. În mod paradoxal, în loc să sprijine financiar cele 5 comune, să acceseze bani europeni pentru refacerea infrastructurii și pentru repornirea mocăniței, statul român, prin intermediul SAAF impune o taxă aberantă pentru concesionarea liniei.

În mod legitim apare următoarea întrebare: cine îi apără pe hârtibăcenii de acest abuz? De fapt cine este proprietarul legitim al liniei de mocăniță? Cine trebuie să găsească soluții pentru salvarea și repornirea mocăniței? s.a.m.d.

Începem în acest număr o serie de articole dedicate liniei de mocăniță și o dezbateră privind viitorul acestui obiectiv de suflet al Văii Hârtibaciului. Vă încurajăm să vă spuneți părerea și să ne trimiteți opiniile dumneavoastră pe adresa redacției, Agnita, str. Piața Republicii, nr 19, CP 555 100.

Asociația "Prietenii Mocăniței" împreună cu Direcția Județeană pentru Cultură Sibiu vă invită să luați parte la masa rotundă cu titlul "Mocănița - încotro?" organizată cu ocazia Zilei Internaționale a Patrimoniului. Acest eveniment va avea loc pe 19 septembrie 2013 începând cu ora 10 la sediul Fermei Școală din localitatea Cornățel. Voluntarii Asociației "Prietenii Mocăniței" vor începe în perioada următoare o campanie de informare și conștientizare a cetățenilor de pe Valea Hârtibaciului și Sibiu privind situația mocăniței. Este unul din cele 15 proiecte selectate la nivel național (din peste 1200 de cereri) cu sprijin financiar al Fondului pentru Inovare Civică, program finanțat de Trust for Civil Society in Central and Eastern Europe, sponsorizat de Raiffeisen Bank, administrat de Fundația pentru Dezvoltarea Societății Civile. Dorim prin acest proiect să creăm o presiune a cetățenilor asupra autorităților naționale pentru stoparea acestui abuz și identificarea unor soluții concrete pentru viitorul mocăniței.

Mihai Dragomir

MOCANITA SPRE O NOUĂ SPERANȚĂ

În anul 2006 Consiliul Județean Sibiu a fost informat că linia ferată îngustă, Sibiu-Agnita va fi vândută la fier vechi. Împotriva distrugerii acestui obiectiv, cu potențial turistic de pe Valea Hârtibaciului, a luat atitudine Asociația Valea Hârtibaciului care a cerut Direcției Județene pentru Cultură și Patrimoniu Național Sibiu clasarea liniei ferate ca monument. Direcția de Cultură a răspuns prompt solicitării și linia ferată a fost clasată, conform prerogativelor sale pe timp de un an.

În această perioadă Radu Curceanu, președintele Asociației Valea Hârtibaciului, împreună cu alți entuziaști

, au întreprins o serie de acțiuni pentru clasarea definitivă a liniei ferate și a celorlalte obiective, respective haltele și cantoanele. S-au făcut tabele pentru salvarea mocăniței și cu sprijinul dascălilor și elevilor din școlile de pe Valea Hârtibaciului au fost colectate peste 6000 de semnături prin care cetățenii zonei cereau să nu fie desființată. Au fost întocmite o mulțime de documente tehnice, s-au făcut memorii, s-au depus dosare la Ministerul Culturii și la Ministerul Transporturilor iar în final linia ferată a devenit monument național. Pentru gestionarea ei a fost înființată Asociația de Dezvoltare Intercomunitară

"Consortiul de Dezvoltare Interregională Sibiu- Agnita care a concesionat acest obiectiv de la SAAF, (Societatea de Administrare a Activelor Feroviare) o instituție ce aparține de Ministerul Transporturilor și care a impus o redevență de 18 000 de euro/lună, cu o perioadă de grație de 5 ani în care s-au plătit doar 1% respective 180 de euro/lună. S-au acceptat aceste condiții cu speranța și având promisiunile că în timpul celor 5 ani mocănița va trece în proprietatea consortiului, lucru care până acum nu s-a putut realiza.

În timp ce ușile proprietarilor au devenit tot mai greu de deschis, pentru rezolvarea acestei probleme, pe Valea Hârtibaciului au

apărut tot mai mulți entuziaști dispuși să refacă acest obiectiv turistic, unul din cei mai activi fiind Asociația Prietenii Mocăniței.

La inițiativa acestei asociații în 19 septembrie, la Ferma Școală Cornățel va avea loc o întâlnire, la care se speră să participe Consiliul Județean Sibiu, Primarul Sibiului, SAAF-ul, Ministerul Transporturilor, Euro-parlamentarul Daciana Sarbu, Fundația Mihai Eminescu, Consortiul etc.

În funcție de rezultatul acestei întâlniri, ulterior vor fi întreprinse o serie de acțiuni menite să treacă Mocănița în proprietatea celor care sunt interesați să pună în valoare acest obiectiv cu mare potențial turistic pe Valea Hârtibaciului.

I. Bârsan

COLEGIUL DE REDACȚIE AGNITA

Colectiv de redacție: Ilarion Bârsan, Mircea Drăgan, Bogdan Albu, Marius Halmaghi, Cătălin Varga, Ioan Vulcan-Agnițeanu, Septimiu Nicolae Bălățu

Tipar: Tipo Trib Sibiu
EDITURA ETAPE SIBIU
ISSN 2066-8708

Str. P-ța. Republicii nr. 19
Tel.: 0736 621 035
www.gazetahartibaciului.ro
e-mail: barsan.avh@gmail.com
orele 8⁰⁰ - 15⁰⁰